

En förlorad 20-årig själ på ruinens brant.

"Av jord är vi komna till jord skall vi åter varda"

Ett friformsscenario av
Daniel Roos och
Daniel Jacobsson

En förlorad 20-årig själ på ruinens brant.

"Av jord är vi komna till jord skall vi åter varda"

Ett friformsscenario av
Daniel Roos och
Daniel Jacobsson

Allt är så tomt. Livet saknar mening. Någonting fattas mig. Någon gång tidigare känner jag att det funnits ett ljus, det måste det ha funnits.

Jag går på en stenig väg, kantad av olycka. Jag ser inget ljus i horisonten. Jag letar förtvivlat efter någonstans att vända mig, någonstans att ta vägen, men vägen leder bara framåt. När jag blickar bakåt ser jag bara andra som tågar på led efter mig, med samma tomma blick. Det verkar som om de följer mig. Några har glada masker. Några har uniformer. Alla tycks ha någon stans att gå, att följa mig. Ändå är jag själv inte på väg någonstans. Jag bara går.

Det kommer till ett stup. Det gör det alltid förr eller senare. Jag försöker kasta mig utför stupet, men varje gång fastnar jag med händerna på kanten till den andra sidan och kravlar mig upp, och så är jag tillbaka till stigen där jag började.

Det känns som om jag söker efter någon eller något. Någon som har funnits där, men aldrig levat. Någon som bringat ljus i mitt eviga mörker. Ibland tror jag det är Ericsson, men hon är lika tom som jag. Ericsson ja, hon är väl trevlig. Ganska ynkelig och trasig. Hon tror så starkt på den Gud som hjälper henne. Hon verkar tro att jag är hennes frälsare, men jag kan inte hjälpa henne för jag har ingenting att ge. Jag hoppas att hon en gång kan få den förlösning vi båda förtjänar. Fram till dess är det väl bara att fortsätta gå.

Allt är så tomt. Livet saknar mening. Någonting fattas mig. Någon gång tidigare känner jag att det funnits ett ljus, det måste det ha funnits.

Jag går på en stenig väg, kantad av olycka. Jag ser inget ljus i horisonten. Jag letar förtvivlat efter någonstans att vända mig, någonstans att ta vägen, men vägen leder bara framåt. När jag blickar bakåt ser jag bara andra som tågar på led efter mig, med samma tomma blick. Det verkar som om de följer mig. Några har glada masker. Några har uniformer. Alla tycks ha någon stans att gå, att följa mig. Ändå är jag själv inte på väg någonstans. Jag bara går.

Det kommer till ett stup. Det gör det alltid förr eller senare. Jag försöker kasta mig utför stupet, men varje gång fastnar jag med händerna på kanten till den andra sidan och kravlar mig upp, och så är jag tillbaka till stigen där jag började.

Det känns som om jag söker efter någon eller något. Någon som har funnits där, men aldrig levat. Någon som bringat ljus i mitt eviga mörker. Ibland tror jag det är Ericsson, men hon är lika tom som jag. Ericsson ja, hon är väl trevlig. Ganska ynkelig och trasig. Hon tror så starkt på den Gud som hjälper henne. Hon verkar tro att jag är hennes frälsare, men jag kan inte hjälpa henne för jag har ingenting att ge. Jag hoppas att hon en gång kan få den förlösning vi båda förtjänar. Fram till dess är det väl bara att fortsätta gå.

Gå och gå, precis som herr Wessel förmanar. Vi vaknar på morgonen, stiger ur sängen, klär på oss, äter och går till gruvan. Allt i taktfast marsch under ihåliga förmaningar, kalla repliker och under stundom piskrapp. Jag lyder honom, ibland blint i brist på annan vägledning. Jag jobbar på så hårt jag kan. Jag hackar och bär sten, gör som de säger. Det finns inte mycket annat att göra. Någonting måste ju ändå fördriva tiden. Jag hoppas herr Wessel aldrig kommer ur sin illusion. Han verkar ju trivas i den. Så länge så kan jag väl bara göra vad jag kan för att understödja hans tilltro till att system och scheman löser allt.

Och så har vi herr Andersson. Aggressiv och framfusig. Rebellisk, men inte utan vision. Om det finns någon som har kraft att bryta denna eviga kedja av lidande och tristess, så är det herr Andersson. Han tycks tro att han kan få ut någonting stärkande ur fröken Ericsson, men jag tror snarare att det är hon som dränerar honom. Om han nu klarar sig ur det här och låter oss slippa lös, så hoppas jag att han har godheten att låta mig dö.

Inte för att det har någon som helst betydelse, men själv är jag en och sjuttiofå. Ganska normalt byggd, blek, har slitigt, ovårdat hår och går klädd i uniformen som herr Wessel vill att jag ska bära, men jag lägger inte ner någon speciellt tid på att få den att se vettig ut. Jag får förövrigt inte mer använda bestick vid matbordet, då jag en gång tog en kniv och försökte skära upp handleden. Ibland blir ångesten så stark att jag börjar skaka av samma anledning kan jag nästan aldrig prata rent och utan att stamma i pressade situationer. Adjö.

Gå och gå, precis som herr Wessel förmanar. Vi vaknar på morgonen, stiger ur sängen, klär på oss, äter och går till gruvan. Allt i taktfast marsch under ihåliga förmaningar, kalla repliker och under stundom piskrapp. Jag lyder honom, ibland blint i brist på annan vägledning. Jag jobbar på så hårt jag kan. Jag hackar och bär sten, gör som de säger. Det finns inte mycket annat att göra. Någonting måste ju ändå fördriva tiden. Jag hoppas herr Wessel aldrig kommer ur sin illusion. Han verkar ju trivas i den. Så länge så kan jag väl bara göra vad jag kan för att understödja hans tilltro till att system och scheman löser allt.

Och så har vi herr Andersson. Aggressiv och framfusig. Rebellisk, men inte utan vision. Om det finns någon som har kraft att bryta denna eviga kedja av lidande och tristess, så är det herr Andersson. Han tycks tro att han kan få ut någonting stärkande ur fröken Ericsson, men jag tror snarare att det är hon som dränerar honom. Om han nu klarar sig ur det här och låter oss slippa lös, så hoppas jag att han har godheten att låta mig dö.

Inte för att det har någon som helst betydelse, men själv är jag en och sjuttiofå. Ganska normalt byggd, blek, har slitigt, ovårdat hår och går klädd i uniformen som herr Wessel vill att jag ska bära, men jag lägger inte ner någon speciellt tid på att få den att se vettig ut. Jag får förövrigt inte mer använda bestick vid matbordet, då jag en gång tog en kniv och försökte skära upp handleden. Ibland blir ångesten så stark att jag börjar skaka av samma anledning kan jag nästan aldrig prata rent och utan att stamma i pressade situationer. Adjö.

